

She is a
Prijateljica

SHE IS A PRIJATELJICA

Nedavno sam sreo kolegicu koja me pitala zašto objavljujem gluposti na Facebooku. Rekao sam joj, eto tako. I taman kad se upalilo zeleno svjetlo, svatko je otišao svojim putem. Kasnije sam razmišljao, preispitujem se u glavi, pa zašto. Zato. Da pišem o ratu, ustašama, četnicima, partizanima, domobranima... Neću. Zašto? Zato što sam sve to proživio (osim partizana, domobrana...) i imao sam loše djetinjstvo kao i svi moji prijatelji, a da ne govorimo o onoj djeci koja su imala još lošije djetinjstvo i proživjela strahote koje su im i dan danas urezane kao trajni ožiljci u srcima.

Mi kao djeca nismo znali tko je tko po narodnosti. Bili smo samo djeca željna igre i druženja. Svi smo bili zajedno, svih narodnosti. Voljeli smo se, družili, tukli, proživjeli prva pijanstva i ljubavi. A tko to nije proživio u mom ili sličnom gradu ili mjestu, ne zna o čemu govorim i ne krivim nikoga zbog toga, naprotiv, razumijem ih i volim koga god pripadali, dok je to u granicama normalnog. Ne podržavam ekstremizam bilo koje vrste i strane i treba ga osuditi. Nemojte misliti da ne volim svoju domovinu Hrvatsku. Volim je svim srcem koje bih i dao za nju. Ali vjerujte mi da bih se borio kao lav

da do takvog sranja u kojem smo živjeli djetinjstvo, tj. rata, nikada više ne dođe ili dogodi.

Uvijek ima načina za riješiti stvari, ne metkom nego voljom normalnih, a ne usijanih glava. A borio bih se, kao što rekoh, kao lav, iz razloga da moja djeca to nikada ne moraju proživljavati. Boki, moja supruga i ja ih odgajamo da budu ljudi koji neće raditi razlike između jednih i drugih, ovih ili onih, nego da budu oni koji vole, budu voljeni, pošteni, poštuju i cijene svoje, ali i sve druge. Kao što je moj otac mene odgojio.

Rat je stanje. Igra “velikih” umova s ljudskim životima bez imalo empatije ili razumijevanja koliko je velik ljudski život. Doslovno kao da se igraju Riziko s tim istim ljudskim životima. Ili da pišem o politici i političarima. Neću. Ne gledam televiziju i nisam barem tri godine otvorio niti jedan portal vezan za vijesti ili politiku. Zašto? Zato što mi uzima ionako malo energije koju imam, koju sam potrošio na sva sranja koja me prate u životu zadnjih godina.

Ili da pišem koliko sam materijalno situiran ili koji auto vozim, a vozim jako dobrog Audi Avanta. Zašto ga ne objavljujem na Facebooku? Neću. Ili da objavljujem svako mjesto ili državu koju obiđem sam ili s obitelji. Da se vidi da se ima.

Neću. To su moje uspomene i uspomene moje obitelji koje dijelim s ljudima koje volim, s kojima pečem roštilj, pijem kavu ili pivo. Svojim kumovima i jako dobrim prijateljima. Nemojte me krivo shvatiti, vi koji to radite, objavljujete takve stvari. Lijepo je to vidjeti, ali nismo svi isti i ta različitost je po meni bogatstvo čovječanstva. Od svake narodnosti, vjere ili bilo kakve različitosti možemo upiti ono nešto dobro, nešto lijepo, nešto na što ćemo kasnije biti ponosni. Zato vjerujem da ćemo, svoje sinove, moja Boki i ja usmjeriti na pravi put, ako ništa, barem ćemo se truditi koliko god budemo mogli, a čini mi se da smo na dobrom putu.

Zato, svi koji ne dijelite moje mišljenje, najljubaznije vas molim da se ne uvrijedite ili, još gore, naljutite. To je samo moje mišljenje. Moj život, moja pravila. Tako je i kod vas. Vaš život, vaša pravila. I vjerujte mi da iz dubine svoje duše to poštujem.

Nisam ljubitelj društvenih mreža, makar već jako dugo sjedim za računalima, ali igrom slučaja sam morao otvoriti račun i kad uzmete sve gore navedeno, što mi ostaje za objavljivati? Ništa, osim se zezati i šaliti na Facebook platformi. Kome smeta taj moj uvid u društvene mreže, njegovo je pravo da me zaobiđe. I svi smo sretni.

I još jedna stvar. Iza većine mojih šašavih objava postoji i neka vrsta poruke. Pa čak i one s mog nedjeljnog jutarnjeg putovanja, koje ću definitivno ponoviti, jer je to mjesto (WC, za one koji nisu vidjeli video) na kojem volim razmišljati. Svatko ima takvo mjesto da promisli svojom glavom. Jedino što nisam bio rječit. Bilo je prerano, pa sam misli pretočio u pisanu objavu.

Eto, kolegice, zato pišem gluposti na Facebooku. Ponavljam... volim vas sve, tko god bili! I samo glazba... ona istinski odmara glavu od negativnih misli!